

WIJ STAAN OP!

*Joyce de Kleijn:
“Niet óver ons, maar mét ons!”*

Het Verdrag voor de rechten van de mensen met een beperking werd op 13 december 2006 door de Verenigde Naties vastgesteld. In dit verdrag erkennen de landen niet alleen de mensenrechten van mensen met een beperking, maar wordt ook afgesproken wat er op diverse vlakken gedaan moet worden om te zorgen dat kinderen en volwassenen met een beperking net als iedereen een goed en actief leven kunnen hebben midden in de samenleving en eigen keuzes kunnen maken.

Inmiddels zijn er 147 landen die het verdrag geratificeerd, oftewel aangenomen hebben. Deze landen zijn bezig met het realiseren van de afspraken die in het verdrag staan. Daartoe behoren bijna alle Europese landen en de Europese Unie, met uitzondering van Nederland. In het regeerakkoord van het kabinet Rutte II is afgesproken om het verdrag te ratificeren. Het streven is dat dit spoedig gebeurt.

Vooruitlopend daarop formeerden tien (jong)volwassenen de beweging Wij Staan Op! om bewustzijn te creëren in de samenleving en de politiek. Joyce de Kleijn is een van hen (zie kader). “We willen duidelijk maken waar mensen met een beperking in hun dagelijks leven tegenaan lopen, hoe het is om een beperking te hebben en hoe dat anders kan. Daarom hebben we een manifest geschreven met twaalf stellingen die de belemmeringen waar wij tegenaan lopen (letterlijk en figuurlijk) kort beschrijven. We geven de mogelijkheden tot verandering aan.”

Belemmeringen

Al in het eerste artikel van het VN-verdrag is omschreven waar het allemaal om gaat, vertelt Joyce. “Mensen met een beperking worden belemmerd om volledig te participeren in de maatschappij, niet alleen omdat ze een beperking hebben, maar ook omdat de maatschappij belemmeringen opwerpt. Het verschil tussen mensen wordt niet alleen bepaald door kenmerken van de mensen, maar het verschil wordt ook gemaakt door de manier waarop we de maatschappij inrichten. Denk aan onverwachte en onneembare obstakels op

Joyce de Kleijn: “Mensen met een beperking worden belemmerd om volledig te participeren in de maatschappij, omdat deze belemmeringen opwerpt.”

straat, openbare toiletten die op onverwachte tijden zijn gesloten of pinautomaten die zo zijn geïnstalleerd dat ik daar niet bij kan.” Joyce heeft vaker meegemaakt dat mensen haar negeren of als een kind behandelen. “Iemand in een rolstoel is geen kind waar je overheen praat. Ik hoef niet steeds te horen dat het zo dapper is dat ik me red met mijn hulphond en dat ik zelf auto kan rijden.” En vertederd: “Dais is natuurlijk een geweldige hond hoor, een rouwdouwer als ze speelt en o zo handig als ze voor me werken moet.”

Omdat mensen met een beperking zelf het beste weten waar ze – soms letterlijk – tegenaan lopen, is het VN-verdrag tot stand gekomen met intensieve betrokkenheid van deze doelgroep. “De participatie van mensen met een beperking wordt in dit verdrag serieus genomen”, benadrukt Joyce. “Daarvoor is een verandering in denken nodig. Dat geldt niet alleen van de officiële instanties die moeten leren luisteren naar mensen met een beperking en hen

'IK HOEF NIET STEEDS TE HOREN DAT HET ZO DAPPER IS DAT IK ME RED MET MIJN HULPHOND'

moeten betrekken bij het beleid. Het betekent ook dat mensen met een beperking zelf een verantwoordelijkheid moeten nemen om duidelijk te maken wat er moet

WIJ STAAN OP!

De groep Wij Staan Op! startte op 16 mei 2015 een publiekscampagne voor het verbeteren van de positie van mensen met een beperking. Wij staan op! roept de regering op meer haast te maken en in 2015 het VN-verdrag voor mensen met een beperking te ratificeren. De groep brengt onder andere een manifest uit waarin zij het VN-verdrag in concrete eisen hebben omgezet. Zij vragen alle Nederlanders om hun steun te betuigen aan het manifest via de website www.wijstaanop.nl.

gebeuren. Dat kan alleen als je je verdiept in de achtergronden van het beleid. Je moet weten hoe dit beleid tot stand is gekomen en je realiseren dat niet alles wat je zou willen, mogelijk is. We kunnen wel aangeven wat de algemene uitgangspunten moeten zijn en hoe de verantwoordelijkheid beter kan worden verdeeld. Dat kun je lezen in ons manifest."

Mentaliteitsverandering

De groep wil vooral een mentaliteitsverandering in Nederland bewerkstelligen. Joyce: "We willen dat er met ons in plaats van over ons wordt gepraat. Wij zijn géén aparte groep voor wie van alles in aparte wetten en regelingen moet worden geregeld." De naam 'Wij staan op!' heeft meer dan een symbolische betekenis: de meesten van de mensen in deze groep hebben de grootste moeite om op te staan en/of te lopen. Joyce: "We laten ons door deze beperkingen niet weerhouden om zelf het heft in handen te nemen. Omdat we niet óver anderen willen praten, zijn bij het schrijven van dit manifest onze eigen ervaringen als voorbeeld gebruikt. Omdat onze ervaringen geen compleet beeld vormen, gaan we ook graag mét anderen in gesprek."

OVER JOYCE

Joyce de Kleijn (29) kreeg al jong jeugdreuma en zit vanaf haar achtste jaar in een elektrische rolstoel. Tussen haar achttiende en haar eenen-twintigste onderging ze maar liefst tien operaties: ze kreeg kunstgewrichten in haar heupen en knieën. Tijdens haar revalidatie haalde Joyce het diploma vmbo, waarna ze de mbo-opleiding sociaal-juridisch medewerker volgde. Daarop volgde de hbo-opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening. Joyce heeft nu haar eigen bedrijf: www.dekleijnmw.nl. Zij vertelde over haar ervaringen met het persoonsgebonden budget (pgb) in Reuma-Magazine, maart 2013.

NOORTJE KRIKHAAR

